

РЕШЕНИЕ

№ 7958

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8669** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ срещу съдебно решение № 2329/8.04.2022г. по адм. дело № 11506/2021г. по описа на Административен съд София – град, 47 състав в ЧАСТТА с която се **ОСЪЖДА** Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП ДА ЗАПЛАТИ на Х. М. М. сумата от 600лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, за периода от 20.02.2018г. до 04.05.2018г., когато е бил в Следствения арест в [населено място] и които вреди са следствие от противоправното бездействие на ответника, изразяващо се в лошите условия в затворническата килия и по-специално наличието на дървеници, ведно с лихвата от предявяването на иска 17.11.2021г.

В касационната жалба ГД“ИН“ моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение в **ОСЪДИТЕЛНАТА ЧАСТ**. Сочи , че съдът се бил произнесъл по непредявен иск. Неправилно били кредитирани свидетелските показания, тъй като свидетелят и ищецът не са се засичали на територията на ареста. Показанията на свидетеля се отнасяли за периода на престой в затвора, а не в следствения арест. Съдът неправилно не кредитирал представената медицинска

документация, а дал превес на показанията на свидетеля относими за друг период. Допуснатите от съда съществени процесуални нарушения довели и до необосновани изводи за наличие на предпоставките за ангажиране отговорността на касатора. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба на ГД „ИН“.

Административен съд- София град, IV-ти тричленен състав, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на наведените касационни основания съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадени от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

За да постанови съдебния акт в ОСПОРЕНАТА осъдителна ЧАСТ, съдът е приел, че за периода на престой на Х. М. в Следствения арест е бил подложен на ухапвания от дървеници довели до болки и страдания- нервност, имал тикове, тоест налице е противоправно поведение /осъществено чрез бездействие/ на ответника относно условията в следствения арест, където в периода 23.02.2018г до 4.05.2018г е пребивавал ищеца, пряка причинна връзка между претендираните неимуществени вреди и поведението на администрацията. Безспорно доказаните според първоинстанционния съд, конкретизирани по-горе битови условия сочат на фактическо бездействие, подлежащо на обезвреда по чл.284 и сл. от ЗИНЗС за посочения период като на осн. чл.52 от ЗЗД е определил обезщетение в размер на 600 лв.

В частта с която исковата претенция до пълния предявен размер и за периода на пребиваване на ищеца в Затвора_в [населено място] е отхвърлена решението е влязло в законна сила.

В случая ищецът с ИМ е бил въвел като фактическо основание на предявения от него осъдителен иск бездействие на ответника за периода от 20.02.2018г до 18.10.2018г да изпълни свои законови задължения като осигури нормални битови условия в „ЗАТВОРА“ в С. /твърдения за наличие на дървеници/. От представените по делото писмени доказателства са установява, че в посочения в ИМ период ищецът не е пребивавал единствено в „Затвора“ в [населено място], а и в Следствения арест, а именно от 23.02.2018г до 4.05.2018г е бил в Следствения арест, а от 4.05.2018г /когато е преместен от Следствения арест/ до 17.10.2018г е бил в Затвора в [населено място]. Тоест, претендирания в ИМ период обхваща престоя на ищеца както в Следствения арест, така и в Затвора. При това положение, макар и ищецът да е претендирал вреди единствено от лошите условия в „затвора“ /цитат ИМ/, то предвид посочения в ИМ период, съдът приема, че се касае за претенция както от лошите условия в Затвора, така и от лошите условия в Следствения арест.

Х. М. относно твърдяното бездействие е в положението на ищец по отрицателен установителен иск. Ответникът е длъжен да докаже отричаното от ищеца надлежното изпълнение на задълженията /Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК/.

За доказване фактическите си твърдения ищецът е ангажирал гласни доказателства-разпит на свидетеля Е. М.. Същият категорично заявява , че познава ищеца „от времето когато беше в Затвора, ..в моята стая“ /виж протокол от с.з. на 5.04.2022г/.

Това кореспондира и с ангажираните от ответника писмени доказателства- писмо № 20255 от 17.12.2021г изд. от началник ОСИН С., представляващо официален свидетелстващ документ видно от което за периода на престой в Следствения арест ищецът е бил настанен на етаж 5, а свидетелят М. – на ет.б , като двамата не са пребивавали в едно арестно помещение. Също така свидетелят заявява, че заедно са ходили с ищеца „на фитнес и църква“, а такива няма в Следствения арест. /виж писмо № 5643 от 19.04.2022г/. Очевидно, а и както сам посочва свидетелят показанията му за осъществени в правната действителност факти се базират на личните му впечатления от престоя на ищеца в Затвора, а не от престоя в Следствения арест. Свидателят е категоричен , че ищецът е бил подложен на ухапвания от дървеници, вследствие на което е станал нервен и получил тикове от престоя му именно в Затвора. Свидателят няма впечатления от живота на ищеца в Следствения арест. Въпреки тези установявания, първоинстанционният съд е приел, че за периода на престой на Х. М. в Следствения арест е бил подложен на ухапвания от дървеници довели до болки и страдания- нервност, имал тикове, тоест налице е противоправно поведение /осъществено чрез бездействие/ на ответника относно условията в следствения арест, където в периода 23.02.2018г до 4.05.2018г е пребивавал ищеца. Безспорно ищецът е претърпял страдания от ухапвания от дървеници, но в Затвора, а не в Следствения арест. Относно претенцията за вреди от престоя в Затвора оспореното съдебно решение обаче, е влязло в законна сила и не е предмет на касационна проверка.

Съдът неправилно е ценил ангажираните по делото писмени и гласни доказателства без да обоснове тяхната връзка и взаимоотношеност. Във връзка с горното, а именно доколко и в каква степен следва да бъдат ценени показанията на св. М. и относно кой период, следва да се съобрази и отразеното в амбулаторната книга на Следствения арест, приета като доказателство от съда, че за периода на престой в ареста, няма констатирано, ищецът да е имал оплаквания от ухапвания, от нервност и от безсъние.В амбулаторния журнал има отразени прегледи на ищеца за процесния период, но те са свързани с оплаквания от болки в ставите и гастрит. Щом писмените доказателства приети по делото относими за периода на престой в Следствения арест не установяват никакви оплаквания на ищеца от ухапвания от дървеници, от нервност, от безпокойство и от безсъние и ценени във връзка със събраните гласни доказателства от които също по никакъв начин не се установяват претърпени болки и страдания на Х. М. в Следствения арест /доказват се такива, но в Затвора/, то не може да се направи извод за наличие на фактическия състав визиран в чл. 284 ЗИНЗС за периода на престой в Следствения арест.

Дали са налице предпоставките на чл. 284 ЗИНЗС за периода на престой на ищеца в Затвора не следва да се обсъжда, тъй като в тази част съдебното решение е влязло в законна сила, а и предвид забраната за влошаване положението на касатора.

Предвид несъвпадане изводите на настоящия съдебен състав с тези на първоинстанционния съд , решението в оспорената осъдителна част следва да се отмени и вместо него постанови друго с което исковата претенция в тази част да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора ГД „ИН“ се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 2329/8.04.2022г. по адм. дело № 11506/2021г. по описа на Административен съд София – град, 47 състав в ЧАСТТА с която се ОСЪЖДА Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП ДА ЗАПЛАТИ на Х. М. М. сумата от 600лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, за периода от 20.02.2018г. до 04.05.2018г., когато е бил в Следствения арест в [населено място] и които вреди са следствие от противоправното бездействие на ответника, изразяващо се в лошите условия в затворническата килия и по-специално наличието на дървеници, ведно с лихвата от предявяването на иска 17.11.2021г. и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на Х. М. М. да се осъди Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП да му заплати обезщетение в размер на 600 лв. за причинени неимуществени вреди в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, за периода от 20.02.2018г. до 04.05.2018г., когато е бил в Следствения арест в [населено място] и които вреди са следствие от противоправното бездействие на ответника, изразяващо се в лошите условия в затворническата килия и по-специално наличието на дървеници, ведно с лихвата от предявяването на иска 17.11.2021г.

ОСЪЖДА Х. М. М. да заплати на Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: